

MARKSİZM 2011

28-30 Ekim ■ İstanbul
iletisim@marksist.org ■ 0535 771 8087

Havada devrim
kokusu var

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 421 ■ 5 Ekim 2011 ■ Fiyatı: 1 TL

**1 milyon Kürt
köylüsü zorla
köylerinden
çıkarıldı**

**Büyük
çoğunluğu
Kürt 40 bin
kişi öldü**

**17 bin
faili meçhul
cinayet
işlendi**

**3500 Kürt
siyasetçi KCK
davalarında
tutuklu**

BARIŞ AŞİTİ HEMEN ŞİMDİ

**Ekonomik kriz
ve Türkiye**

S. 9

**“Sınıf altı” diye
birşey var mı?**

S. 8

**Çin: Yitirilen
devrim 1927**

S. 10

**Yükselt barışın
sesini**

S. 6/7

Nijerya

Shell ordu işbirliği

Yeni sonuçlanan bir mahkemeye göre petrol devi Shell Nijerya'da bu şirketin yarattığı çevre kirliliğine karşı mücadele eden Ogani halkına karşı polis ve ordu ile işbirliği yapmış.

Shell Nijerya deltasında büyük oranda bir kirlilik yarattığını hiç gizlemedi ama hiçbir zaman da sorumluluk üstlenmedi.

Mahkeme sonuçlarına göre Shell ordu ve polise gösterileri bastırmaları için büyük çaplı para verirken Ogani halkının bazı liderlerinin yargısız infazlarını da mali destek vererek destekledi.

Mahkemeye göre Shell Nijerya polis güçlerine 8 aileden önde gelen aktivistlerin öldürülmesi karşılığında 15.5 milyon dolar ödemiş.

Ozon tabakasında büyüyen delik

NASA'dan gelen verileri değerlendiren çeşitli ülkelerden bilim insanları atmosferin 30 km yukarısında yer alan ozon tabakasında büyük bir delik oluştuğunu açıkladılar.

Bilim insanlarının yayınladığı verilere göre geçtiğimiz bir yıl içinde Kuzey Kutbu'nu çevreleyen Kanada, Alaska, Kuzey Avrupa ve Rusya'da yüzde 3 ile 5 arasında daha fazla ultra viyole ışın bulunmuş. Bunun Kuzey Kutbu'ndaki ozon tabakasında 2 milyon metre karelik bir deliğin açılması olduğu iddia edilmekte.

Ozon tabakası bir yandan güneşten gelen zararlı ışınları emiyor, diğer taraftan da ısıyı yukarıda tutarak dünyanın ısınmasına engel oluyor.

Ozon tabakasındaki yırtık uzun süredir var ama bu denli büyük bir delik daha önce hiç saptanmamıştı.

Mısır: Grevler sürüyor

KAHİRE-Mısır'ın dört bir yanında sürmekte olan isyan dalgası, devrimin sürekli olarak yayılmasını ve derinleşmesini sağlıyor. Şimdi de ülke çapında daha öncekilere benzer bir slogan çerçevesinde gelişen bir öğretmen grevi patlak verdi: "Taleplerimizi karşılamazsanız bu yıl okul yok!"

Öğretim vermekte olan yaklaşık 46 bin okulun 1.5 milyon insana iş imkanı sağladığı Mısır'da, pek çok farklı şehirden gelen on binlerce öğretmenin geçtiğimiz günlerde Kahire'deki hükümet binasının önünde bir gösteri yaptı.

Öfkeleri, defalarca maaşlarında ve çalışma koşullarında iyileştirmeye gidileceği sözünü vermesine rağmen hiç bir gelişme kaydetmeyen eğitim bakanı ile hükümete yönelmişti. Öyle ki, çoğu öğretmenin bu düşük maaşlar ile yaşamını sürdürmekte zorunda kaldığı bir durum söz konusu.

Çeşitli gruplar sabah saatlerinden itibaren marşlar ve sloganlar ile protestoya katıldı. Neredeyse her şehirden; Tanta, Banha, Ismailia and Mansoura'dan gelen binlerce insan Kahire'yi doldurdu. Günün de bu büyük protestoyu destekleyen daha küçük gösteriler vardı.

Öğretmenler saatlerce Tahrir Meydanı'nın yanındaki hükümet binasını kuşatma altına aldılar. Şehrin büyük bir bölümünü felç edecek şekilde, binanın bulunduğu caddeleri bariyerlerle abluka altına aldılar. Güvenlik güçleri de onları izliyordu, olaya müdahale etmediler.

Şehir, insanların Tahrir Meydanı'nda duymaya oldukça alışık olduğu sloganlarla yankılandı: "Öğretmenler bakanın gitmesini istiyor!", "Gitmeli!", "Mübarek'i deviren bir halkın öfkesiydi bu.

Öfkeyi ensesinde hisseden ve göstericilerden 5 kişilik bir grup ile görüşeceğini ileten bakana verilen cevap ise çok netti: "Aşağı in ve ne söyleyeceksen hepimize söyle!"

Grevdeki öğretmenlerin sabrını taşıran başka etmenler de vardı. Medya uzun süre grevdeki öğretmenlerin "açgözlü, küçük bir grup isyancı" olduğunu yansıtmaya çalıştı. Fakat öğretmenlerin yüzde 80'den fazlasının grevde olduğunu, hatta çoğu şehirden tüm öğretmenlerin greve katıldığını herkes biliyordu.

Bağımsız Öğretmenler Sendikası'ndan bir yetkili ise yaşadıkları durumu şöyle özetliyor: "Bu noktaya kadar haklarımızı elde ede-

bilmek için tüm yasal yolları zorladık ancak hiç biri fayda etmiyor."

Mübarek döneminde, öğretmenler gibi kamu çalışanlarının böyle kitlesel faaliyetler yürütebilmesi neredeyse imkansızdı. Fakat şimdi grevler yaygınlaşıyor. Artık tabandan gelen bir hareket ve sendikaları şekillendiren bir kitle var.

Hükümet yetkililerine ve Mısır medyasına göre Mübarek'in düşürülmesi ile "devrim" görevini tamamladı. Şimdi sırada sadece sistemin yenilenmesi var ve yeni hükümet herkesin isteğini yerine getirecek.

Fakat milyonlarca insanın devrimden umduğu bu değil. Yalanları ve tutulmaları sözleri tolere etmeyecekler. Yeni yeni keşfettilerini özgürlükler, sonucunda genellikle başlıca taleplerini elde ettikleri kolektif hareketin gücünü hissetmelerini sağlıyor.

Hükümet, bu büyük grev dalgası karşısında acil durum yasalarını öne sürme konusunda ısrarcı. Kahire'de protestolarını sürdüren öğretmenler ise işçilerin bu tip tehditlere meydan okuyacak güce sahip olduğunu bir kez daha gösterecek gibi görünüyor.

ABD-BM-AB-Rusya, İsrail'den yana

Filistin özgürlük istiyor

Arapların ve Yahudilerin birlikte yaşayacağı tek bir demokratik devletin oluşmasına dönük olmayan her girişim çözümsüzlükle sonuçlanacaktır

Mahmud Abbas, Filistin Yönetimi adına BM'ye tam üyelik için başvurdu. İsrail'in yanında bağımsız mini bir Filistin devleti için yapılan başvuru, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından oylanacak. Ne zaman gerçekleşeceği henüz belli olmayan oylamanın sonucu belli: Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesinden biri olan ABD, İsrail'in yanında tutum alıp Filistin'in başvurusunu veto edecek.

BM genel kurulundan bir hafta önce ABD, BM, AB ve Rusya'dan oluşan "Ortadoğu Dörtlüsü", İsrail ve Filistinlileri bir ay içinde görüşmelere yeniden başlamaya çağırdı. Dörtlü, 2012 sonuna dek bir anlaşmaya varılmasının "amaçlanmasını" istemişti. Korsan devletin başbakanı Netanyahu da Filistinlilerin hiçbir koşul öne sürmeden görüşme masasına oturmasını istiyor.

Masada ne var?

BM'de İsrail vahşetini yalın bir şekilde anlatan Abbas, Filistin'de azınlığı temsil eden FKÖ'nün lideri. FKÖ ve ana gücü El Fetih, Batı Şeria'da güçlü. Gazze ise Hamas'ın kalesi ve Filistinlilerin çoğunluğu Hamas'a oy veriyor.

Abbas ve FKÖ, İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmesini geri kalan toprak-

larda Filistin devletinin kurulmasını istiyor. Bu Filistin topraklarının yüzde 78'inden vazgeçmek anlamına geliyor. İsrail tarafından yaşadığı yerlerden kovulan Filistinli mültecilerin geri dönüşü ise belirsiz.

Hamas, yakın zamana dek BM'ye tam üyeliğe karşı çıkıyordu. Ancak Hamas liderliği İsrail'in 1967 sınırlarına geri dönmesi ile Filistin topraklarının yüzde 32'sinde bir devlet kurulmasını savunmaya başladı. Hamas, Filistin devletini tanıması için İsrail'e bir yıl süre tanıdı ve bu anlaşma gerçekleşmezse savaş açacağını ilan etti.

Netanyahu hükümeti ise İsrail'in 1967 sınırlarına çekilmeyeceğini ve Yahudi yerleşimciler aracılığıyla topraklarını genişleteceğini söylüyor.

Filistinliler İsrail'e 20 yıldır masaya oturuyor. Anlaşmalar yapıyor. Filistinliler oyalanırken İsrail işgalini adım adım yaymaya, Filistin'i sömürmeye ve Ortadoğu'da emperyalizmin jandarmalığını yapmaya devam ediyor.

ABD, BM, AB ve Rusya'nın önderliğinde, korsan devleti meşru bir taraf olarak gösteren ve onun çıkarlarını koruyanların görüşmeleri Filistin halkı ve Ortadoğu için çözüm olmaz. 43 yıllık işgalin son bulması, Arapların ve Yahudilerin birlikte yaşayacağı tek bir demokratik devletin oluşmasına dönük olmayan her girişim çözümsüzlükle sonuçlanacaktır.

● 620 bin Yahudi yerleşimcinin işlediği arazi 6.4 bin hektar iken 4 milyonu aşkın Filistinlinin Gazze ve Batı Şeria'da işleyebildiği toprak miktarı 10 bin hektar.

● Filistinliler elektrik ve suyu yüzde 50 daha pahalıya tüketiyor.

● İsrail, Batı Şeria'nın yeraltı su kaynaklarını Filistinlilerden 10 kat daha fazla kullanıyor.

● İsrail işgalinin Filistin ekonomisine maliyeti yıllık 6.8 milyar dolar.

Egemen sınıfın krizi ezilenler için yeni olanaklar yaratıyor

2008'de bankacılık sistemin çökmesini engellemek için geliştirilen eylem planlarında hükümetler merkezi bir rol oynadı. Ancak hükümetlerin bu sorunu çözmeye konusundaki başarısızlıkları ve sorunu çözmeye çalışırken aldıkları borçlar, yöneticilerin arasında daha sert tartışmaların ortaya çıkmasına yol açıyor.

Bazıları Yunanistan için Temmuz ayında hazırlanan ikinci kurtarma paketinin onaylanmasını savunuyor. Almanya başbakanı Angela Merkel, bu hafta Perşembe günü 400 milyar avroluk paketin geçmesi için muhalefetteki Sosyal Demokratlar'ın ve Yeşiller'in desteğine güveniyor. Diğer avro bölgesi parlamentolarını da benzer zorlukta oylamalar bekliyor.

Ancak bu engeller aşılsa bile olanakların çok kısıtlı olduğu ortada - özellikle Yunanistan'ın içinde bulunduğu borç krizi devasa İtalyan ve İspanyol ekonomilerine sirayet ederse.

Bankalara, Yunanistan'ın borcunu ödememesi durumunda ortaya çıkacak kötü sonucun bedelini paylaşmaları çağırısı yapıyor. Bankalar ise bu çağrıya yanıt olarak kurtarma planının tamamını geri çekme tehdidinde bulundu.

Bu tartışmaların yoğunluğu krizin ne kadar derin olduğunu gösteriyor. 2007-8'de yaşanan mali çöküş sorunların ne kadar derin olduğunu ortaya koymuştu. En önemlisi, kapitalistlerin çok sevdiği kar oranları 1980'lerin başında büyük oranda düştü.

Kısmen bir iyileşme olsa da, bu iyileşmenin devam etmesi, sistemin yeniden ivme kazanması için mali spekülasyonun önü açılırken ve borçlanmaya izin verilirken aynı zamanda işçilerin her zamankinden daha çok sömürülmesine bağlı.

Bu kriz yüzünden hem kapitalizm yoluna devam edemiyor hem de bir türlü çözüme kavuşturulamayan sorunlar kendini dayatıyor. Çünkü bu çözülemeyen sorunlar, egemenlerin karar vermesi zor ikilemlerle karşı karşıya kalmasına yol açıyor.

Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada Yunan işçi ve memur sendikaları 24 saatlik genel grev kararı almıştı. Son iki yılda bir çok genel grev yapan Yunanistan işçi sınıfı krizin faturasunu ödememek için direniyor.

Olasılıklar

Bu durumun sonucunda, üstte ortaya çıkan çatlaklar alttakilerin bilincini etkiliyor. Krizler kitlelerin sokağa çıkmasını sağlayabilirler, fakat aynı şekilde kitleleri hareketsiz hale de getirebilirler. Bunlardan hangisinin olacağı, egemen sınıfın fikirlerinin tutarlılığı da dahil olmak üzere bazı faktörlere bağlıdır. Kapitalizm, sömürdüğü kitlelerin bir düzeyde rızasını kazanmak zorundadır. Fakat eğer sistem açıkça kontrol dışına çıkarsa kitlelerin rızası azalır.

Geçtiğimiz haftalarda borsada sert bir düşüş yaşandı. Birçok sıradan işçi için bu, emeklilik maaşlarının ya da var olan azıcık birikimlerinin tehlikeye düşmesi anlamına geliyor.

2008 yılında birçok insan, kısa süreli bir krizin ardından egemenlerin bu sorunu çözeceğine inanıyordu. Bugün ise çok az insan buna inanıyor.

İşçilerin bir krize nasıl yanıt vereceklerini belirleyen bir diğer önemli faktör ise mücadele edebileceklerine dair kendilerine duydukları güvendir.

Fakat yine tekrar etmek gerekir ki

krizin biçimi önemlidir. Şu anki gibi büyük krizler, çok çeşitli aşamalardan geçen uzun süreli krizlerdir. Dolayısıyla, her dönüm noktası işçilerin ruh halinde değişim yaratma potansiyeline sahiptir.

1929'da Wall Street'in çöküşünden ancak dört yıl sonra ABD'de büyük mücadeleler ortaya çıktı, Fransa'da büyük grevlerin başlaması ise altı yıl sonra oldu. Bugün içinde bulunduğumuz krizin patlak vermesinin üzerinden ise sadece üç yıl geçti.

Joseph Choonara
(Çeviren: Arife Köse)

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

Türkiye'den ve dünyadan günlük haberler
Kültür yazıları, kitap ve film tanıtımları
devrimci marksist teori
dosyalar
Emek haberleri

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST
sosyalist işçi'ye
abone olun

Parti ve Sınıf - Chris Harman
broşürü kazanın

- Darbelere, ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallere karşıysan,

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

- devrimci sosyalizme güç ver
- başka bir dünya mümkün

dsip.org.tr

Askeri vesayeti bitirmek

Hükümet sözcüsü Hüseyin Çelik'in asker-sivil ilişkilerinin normalleşmesi için 15 maddelik bir plandan bahsetmesinin üzerinden yaklaşık bir ay geçti. AKP'nin arkasında durmamak için kırk takla attığı plan üzerine kimse konuşmaz oldu.

Askeri vesayete son vermenin; bu meseleyi AKP'nin insafına bırakarak değil, darbe karşılarının istikrarlı mücadelesiyle mümkün olduğunu biliyoruz. Daha 'Ege Ordu Komutanlığı'nın kapatılması' lafının geçmesinden birkaç saat sonra yalanlama gelmesi, Hüseyin Çelik'in 'yanlış anlaşıldı' iddia etmesi, önümüzdeki süreçte AKP'nin bu adımları hızla atmakta gönüllü olmadığını gösteriyor.

Askeri Harcamalar

Işık Koşaner'in ses kayıtlarında, Sayıştay'ın TSK'yı denetleyeceği ve OYAK'ın kamu kurumu kabul edilmesi durumunda emekli ikramiyelerinin düşeceği dile getiriliyordu. Yürürlüğe giren yeni Sayıştay Yasası'yla, TSK'nin mali denetimleri yapılacak. Buraya kadar her şey makul gözükürken; bu denetimler hakkında bilgi sahibi olmak isteyenlere ilk 'red' cevapları gelmeye başladı. Üst düzey Sayıştay yetkilileri, 'dünyanın her yerinde milli güvenliği ilgilendiren bilgilerin gizli tutulduğunu' söylemekte gecikmedi. Yani, vergilerimizle yapılan harcamalar konusunda bilgi sahibi olmamız, Sayıştay yetkililerinin keyfine bağlı.

Zorunlu Askerlik

AİHM'nin 'vicdani red hakkı' konusunda yasal düzenleme yapılması için hükümete 2 ay süre vermesi zorunlu askerlik tartışmalarını yeniden gündeme soktu. Hükümet ise, bu tartışmalara ilişkin en ufak bir açıklama yapmayıp, AİHM kararını görmezden geldi. Kamuoyunun gazını almak için belirli aralıklarla yapılan 'bedelli askerlik' açıklamalarının, hükümetin diğer bir üyesi tarafından yalanlanması ise vaka-i adiyeye haline geldi. Ne askerlik süresinin kısaltılması, ne de 'bedelli askerlik' özgürlük taleplerimizi karşılamaktadır. Zorunlu askerlik kaldırılmalı, askerlik gönüllü olmalıdır. Hapiste tutulan 'vicdani red'çiler derhal serbest bırakılmalıdır!

Ahmet Kılci

35'inci maddenin kaldırılması

TSK'ya 'cumhuriyeti koruma ve kollama' görevi veren, neredeyse bütün darbelerin uydurma dayanağı olan, 'İç Hizmet Kanunu'nun 35. Maddesi hala yürürlükte. Bu maddenin kaldırılması için birçok kez irade beyanında bulunan hükümet, hala somut bir adım atmış değil. Çelik'in bahsettiği diğer 14 madde gibi, bu madde de 'Yeni Anayasa' sürecine bırakılmış gözüküyor.

Oysa bunun gibi birçok reformu, anayasa değişikliğine ihtiyaç duymadan yapabilecek çoğunluğa sahip bir hükümet var. Görünen o ki; hükümet askerleri ilgilendiren her konuda generallerle sıkı bir pazarlığa giriyor ve askeri vesayeti tamamen ortadan kaldıracak adımları bir an önce atmaktan çekiniyor. O halde iş başa düşüyor! Darbelere karşı sokakta bir araya gelmeyi başaran güçler; şimdi de, askeri vesayete son tekmeyi vurmak için bir araya gelmeli. O zamanki taleplerimizin arkasında durmalı, var olduğumuz alanlarda bu talepleri canlı tutmaya çalışmalı ve 'gerçek' demokratikleşmenin, kitlelerin eseri olacağını anlatmaktan bıkmalıyız.

Büyükanıt, Başbuğ, Koşaner ve yeni TSK yönetimi hesap vermeli

57 general hapiste

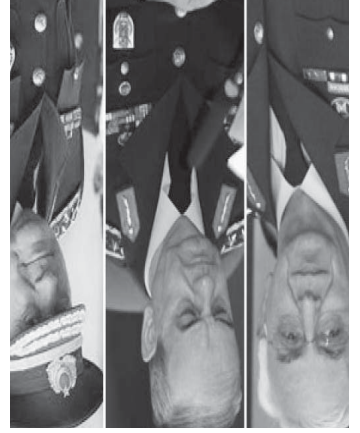
Balyoz darbe girişimine katılan ve bir çok darbe planında imzası bulunan 57 general tutuklu. Türk Silahlı Kuvvetleri'nde olması gereken general sayısı 301, ancak görev süreleri uzatılanlarla bu sayı 363'e çıkarılmış durumda. Yani orduyu yöneten, yakın zamana dek devleti de yöneten generallerin altıda birinden fazlası suçlu.

Tutuklamalar neredeyse gündelik bir hale geldi. Ergenekon davasını sulandırmak ve bitirmek isteyen güçlerin dezenformasyonu kadar geçen dört yıllık süreçte bu durumu sıradanlaştırıyor. Fakat ortada üç gerçek var:

1) Ergenekon "fasa fiso"dur diyenlerin aksine ele geçirilen belgeler ve bilgiler öylesine güçlü ki cuntanın el başları tutuklanıyor. PKK ile devletin müzakere etmesinin çoğunluk tarafından desteklenmediği koşullar başka türlü oluşamazdı.

2) Yöneticilerinin, üstelik elinde silah ve güç bulunduran yöneticilerinin altıda birinden fazlası suçlu olan bir kurum baştan aşağı pisliğe bulanmıştır. Generallerin tutuklanması yetmez. Onların emir aldığı genelkurmay başkanlarının yargılanması gerekir.

Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ, Işık Koşaner yargılanmadan ve işledikleri suçların cezasını çekmeden cunta yok edilemez.

3) Şimdiki TSK yönetimi, tutuklu olanlarla aynı kökenden, aynı gelenekten gelmektedir. Mevcut TSK yönetimi, ordunun darbeci geçmişiyle ilgili hiçbir özelleştirme yapmadığı gibi halktan da özür dilememiştir. Halen görevde olan komutanlar ve askeri personel tutuklanmaktadır.

Bu durum TSK'nın kendi içinde suçlulara karşı hiçbir yaptırım uygulanmadığını, darbe suçu işleyenlerin ordudan atılmadığını göstermektedir.

Üç gerçek, darbelere, darbecilere, Ergenekon çetesine, eli kanlı generallere karşı mücadelenin güncel bir görev olduğunu ortaya koyuyor.

Küresel ısınma protesto edildi

Atmosferdeki karbondioksit miktarının artışına bağlı olarak ısınan dünyada bu artışın durmasını isteyen örgütlerin oluşturduğu uluslararası koalisyon 24 Eylül günü dünyanın birçok yerinde gösteriler düzenledi. Türkiye'de de KEG'in çağrısı ile İstanbul'da Kadıköy'de yapılan mitingde DSİP, Yeşiller, Greenpeace, Açık Radyo ve bir dizi kurum katıldı. KEG, İzmir'de de Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde bir eylem düzenledi.

Oya Baydar ■ Garo Paylan ■ Olivier Roy ■ Doğan Tarkan ■ Didem Havlioğlu ■ Ayşin Altun ■ Meltem Oral ■ Besim F. Dellaloğlu ■ Ferhat Kentel ■ Aydın Yıldırım ■ Selim Deringil ■ Tolga Tüzün ■ Sefa Kaplan ■ Ronald Grigor Suny ■ Erol Köroğlu ■ Şenol Karakaş ■ Volkan Akyıldırım ■ Cengiz Alğan ■ Barış Uzun ■ Niko Uzunoglu ■ Mihalis Vasiliadis ■ Roni Margulies ■ Chris Harman ■ Mike Haynes ■ Sinan Özbek ■ Atilla Dirim ■ Zülfü Dicleli ■ Ebru Kayaalp ■ İrvin Cemil Schick ■ Teyfur Erdoğan ■ Behçet Çelik

ALTÜST

3. sayı çıktı ↑ (555) 637 24 50

Sivil-demokratik-özgürlükçü anayasa isteyenler birlikte mücadele etmeli

Yeni anayasa için meclis çalışmalarını başlandı, AKP-CHP-MHP tarafından Uzlaşma Komisyonu kuruldu. BDP de anayasa görüşmelerine dahil olacak. Ama meclisteki partiler nerede nasıl uzlaşacak?

Ulusalıcı CHP ve faşist MHP'nin yeni anayasaya dair görüşleri biliniyor. Bu iki parti referandumda 12 Eylül anayasasının değiştirilmesine 'hayır' demişti. Darbe anayasasını ısrarla savunan iki parti halkın yüzde 58'inin darbe anayasasını çöpe göndermesi karşısında hezimete uğramış ve yeni anayasa savuncusu kesilmişti. CHP ve MHP, mevcut anayasasının ilk üç maddesinin değiştirilmesine karşı çıkıyor. Ulusalcılığın ve faşistlerin değiştirilmesini istediği ilk üç madde sadece 1982 Anayasası'nın değil askerler tarafından yazılan bütün anayasaların özünü oluşturuyor:

"I. Devletin şekli:

MADDE 1.- Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir.

II. Cumhuriyetin nitelikleri

MADDE 2.- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

III. Devletin bütünlüğü, resmî dili, bayrağı, millî marşı ve başkenti

MADDE 3.- Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir.

Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır. Millî marşı "İstiklal Marşı"dır. Başkenti Ankara'dır."

CHP ve MHP'yle uzlaşmaya hayır!

CHP ve MHP'nin "değiştirilemez" olarak kabul ettiği bu üç maddeyle topluma giydirilmiş olan deli gömleği; Kemalizm, laikçilik, Türk milliyetçiliği ve egemenliğini dayatıyor. Değiştirilemez olarak sunulan bu maddeler özgürlükçü bir anayasa için tam da değiştirilmesi gereken maddeler.

AKP, yeni anayasa için hiçbir ön koşul ileri sürmediğini söylüyor ve üç maddeyi "değiştirilemez" olarak görmüyor.

Kürt halkının siyasi temsilcisi BDP ise 3 maddeye ve 1982 Anayasası'nın bütüne karşı çıkıyor.

AKP'nin, CHP ve MHP ile uzlaşarak oluşturacağı anayasa metninde halkın talepleri yer bulamaz.

Ulusalcılarla ve faşistlerle yapılan uzlaşma, demokratik anayasadan uzaklaştırır. Yeni anayasa sürecinde meclisteki en önemli özne BDP'dir.

Öte yandan özgürlükçü bir yeni anayasa meclis partilerine, onlar arasındaki uzlaşmalara da bırakılmaz.

Demokratik, özgürlükçü, sivil bir anayasa için mücadele eden toplumsal güçler harekete geçmelidir.

Yeni Anayasa Platformu, Sivil Demokratik Anayasa Platformu, Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu, Yetmez ama Evet diyenler, özgürlük taleplerini tanıyan bir anayasadan yana olan tüm çevre ve bireyler ortak talepler için birlikte mücadele etmelidir.

Tartışılmasına dahi hayır!

Faşist partinin lideri miting meydanına yağlı urgan atar, demokrat olduğunu söyleyen Başbakan ise "Öcalan'ı asardık" der. İdam cezası tarihe karışsa da hala bir şantaj aracı, bir gözdağı olarak kullanılmaya devam ediyor. Bu kez de Zaman gazetesi yazarı Ekrem Dumanlı ipi eline aldı.

Dumanlı, "idam geri gelsin" demediğini söylüyor, ancak PKK saldırılarıyla birlikte yeniden tartışılması gerektiğini savunuyor. Açıkça idamı savunamayan Zaman yazarı toplumda talep yaratmak için tartışma açıyor!

Devletin planlanmış cinayeti idam cezası insanlığın utancıdır. İdam cezasını geri getirmek yönünde atılan her adım insanlık suçudur. Zaman yazarı Dumanlı, insanlık suçu işliyor.

Dünya'da silahlanma

Dünya silahlanmaya yılda 1.63 trilyon dolar harcıyor. Bunun yüzde 42.8'ini oluşturan 698 milyar dolarını ABD harcıyor. ABD'nin silahlanma harcaması ulusal gelirinin yüzde 4.8'ini buluyor.

ABD'yi izleyen sırasıyla Çin, İngiltere, Fransa, Rusya ve Japonya ise toplam 351.1 milyar dolar harcıyorlar.

ABD kendisini izleyen 9 ülkenin toplamından çok harcıyor.

Eylül ayında 771 BDP'li gözaltına alındı

Kürt sorununa çözüm tartışmaları ve devletin savaş politikaları sürerken, BDP üyelerine yönelik saldırılar da sürüyor.

Sadece Eylül ayında 771 BDP üyesi veya seçmeni gözaltına alınırken, 286 kişi de tutuklandı.

Eylül ayında, BDP'liler başta olmak üzere Kürt siyasetçilere yönelik gözaltı ve tutuklama kampanyası hızla arttı.

Geçtiğimiz ay içerisinde **5 belediye başkanı, 19 çocuk, 2 Alman yurttaşı, 75 yaşında bir yurttaş ve 3 gazetecinin bulunduğu toplam 771 kişi gözaltına alındı.** Bunlardan 4 belediye başkanı, 11 çocuk, 75 yaşındaki yurttaş olmak üzere 286 kişi tutuklandı.

Kürt özgürlük hareketine karşı girilen bu yıldırma ve siyasi çalışmayı engelleme çabasına rağmen Kürt özgürlük hareketi barış için çalışmaya sürdürüyor.

'Önemli evraklar saklandı ya da tahrif edildi'

Hrant Dink için 'öldür' emri verenler yargılanacak mı? Cinayet davasının 20. duruşmasında savcı mütaalasında Dink'in Ergenekon çetesi tarafından öldürüldüğünü söylüyor, ancak bunu delillendiremiyor. Dink ailesinin avukatı **Fethiye Çetin**, savcının iddialarını delillendirmeye, bir an önce yeni bir soruşturma başlatmaya çağırdı.

Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Kurulu'nun (DDK) cinayet üzerine raporunu tamamlamak üzere olduğu bildiriliyor. Adalet ve içişleri bakanlıklarına bağlı müfettişler 50 bin sayfaya bulan dava dosyalarını ve delilleri inceliyor.

DDK, önemli evrakların kaybolduğunu, bazılarının tahrif edildiğini tespit etti. Kimi evraklar mahkemeden saklanmış, kimilerinin tarihleri değiştirilmiş, bazı evrakların yerine yenileri düzenlenip dava dosyasına konulmuş.

Dava başladığı günden bu yana Dink ailesi delillerin karartıldığını söylüyor. Adalet ise bir türlü gelemiyor. DDK raporunun yıl sonunda Cumhurbaşkanı Gül'e sunulacağı söyleniyor.

Tetikçilerle sınırlı tutulan davanın 21. duruşması 14 Kasım'da görülecek. "**Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz**" diyenler mahkemeye delilleri toplaması, DDK'ya sorumluları açığa çıkarması ve gerçek katillerin yargılandığı soruşturmanın başlaması için baskı yapmalı.

Şüpheli asker ölümleri artıyor

Türk Silahlı Kuvvetleri'nde çok yaygın olan "**şüpheli asker ölümleri**" son zamanlarda artıyor. Son olarak Hakkari'nin Çukurca ilçesinde askerlik yapan **Adem Tarhan** adlı erin intihar ettiği söylendi.

İnsan Hakları Derneği, İHD'nin 2010 yılı raporuna göre en az 34 asker şüpheli bir biçimde ölmüştür.

Milli Savunma Bakanlığı verilerine göre ise son beş yılda 408 asker intihar ederek öldü.

Ancak asker ailelerinin çoğu çocuklarının intihar etmeleri için bir neden olmadığını, büyük olasılıkla bir cinayete kurban gittiklerini söylüyorlar.

Eski **Genel Kurmay Başkanı Işık Koşaner** Ağustos ayında basına yansıyan kasetinde "**kendi erimizi alından vurduk**" diyordu. Koşaner'in bu ifadesi şüpheli ölümleri daha da şüpheli hale sokuyor

1922 ruhu değil zamanın ruhu

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, yeni yasama yılında meclisin "1922 ruhuyla çalışması"nu temenni etti.

"1922 ruhu" ile kast edilen nedir? Kürdistan'a "muhtariyet" yani özerklik verilmesi gerektiğine dair Mustafa Kemal imzalı askeri emir 1922 yılında verilmişti.

Dönemin meclis gizli belgelerine giren 'Kürdistan'a özerklik' şöyle açıklanıyordu:

a-) Aşamalı olarak, bütün ülkede ve geniş ölçekte doğrudan doğruya halk tabakalarının ilgili ve etkili olduğu bir biçimde yerel yönetimlerin oluşturulması iç siyasetimizin gereğidir. Kürtlerle, meskun mıntakalarda ise, hem iç politikamız ve hem de dış siyasetimiz açısından aşamalı bir yerel yönetim kurulmasını savunmaktayız.

b-) Milletlerin kendi kaderlerini bizzat idare etmeleri bütün dünyada kabul edilmiş bir prensiptir. Biz de bu prensibi kabul etmişizdir. Tahmin olunduğuna göre Kürtlerin bu zamana kadar yerel yönetime ilişkin örgütlerini tamamlamış ve başkanlarını ve yetkililerini bu amaç uğruna bizim tarafımızdan kazanılmış olması ve oyları açık ettikleri zaman kendi kaderlerine zaten sahip olduklarını Türkiye Büyük Millet Meclisi idaresinde yaşamaya talip olduklarını ilan etmelidir. Kürdistan'daki bütün çalışmaların bu gayeye dayanan siyasete yöneltilmesi El Cezire kumandanlığına aittir. (TBMM. Gizli Celse Zabıtları, Cilt 3, TBMM Basımevi, 1980, s. 550-551.)

1922'de Kürtlere verilen söz, bir yıl sonra unutuldu. Özerkliğin yerini zorla Türkleştirme, asimilasyon ve imha politikaları aldı. Misak-ı milli sınırları içinde kendi ulus-devletini kurmak isteyen Türk egemen sınıfı iktidarını sağlamlaştırmaya Kürtleri sattı.

Özerlik Kürtlerin hakkıdır, ancak '1922 ruhu' olumlu bir şey değildir.

Türk ulus-devletinin kuruluşu kararı 1915'te verilmişti. 1,5 milyon

Ermeni yüzyıllardır yaşadıkları topraklardan kovuldu. Türk egemen sınıfı, Müslüman ve Türk olmayan en kalabalık halk olan Ermenileri katlederek kendi ulus-devletini kurdu.

1918-1922 yılları arasındaki "kurtuluş savaşı" Ermenilere ve Rumlara karşı yürütülen bir iç savaştı. Misak-ı Milli sınırları içerisinde kalan en kalabalık ikinci Türk ve Müslüman olmayan topluluk olan Rumlar da kovuldu.

1922 halkların kara yıllarından biridir, ne 1915'ten ne de 1923'ten ayrı ele almamız.

Ermenileri ve Rumları katleden, onların varlıklarına el koyup sermaye yapan Türk devletin Kürtlere karşı verdiği sözü tutması için hiçbir neden yoktu.

İktidarını sağlamlaştıran kemalist asker-sivil bürokrasi için sırada Kürtler vardı.

Devlet, meclis ve hükümet Kürdistan'ın özerkliğini bir an önce tanımalı. Ancak '1922 ruhuyla' değil zamanın ruhuyla çalışmalı.

Zamanın ruhu, ulus-devletlerden, ulusları kanla yaratan burjuvazilerden hesap soruyor; halklara karşı işlenmiş suçların kabul edilmesine ve tüm ezilenlere haklarının iade edilmesini öneriyor.

Zamanın ruhu, kemalizmi, milliyetçiliği, uluslara kuruculuk affinden fikirleri reddediyor; özgürlük istiyor.

Kürtler özerklikliği zamanın ruhuyla kazanacak.

'1922 ruhuna' yapılan göndermeler kemalizmi olumlarken, katlettiği halkları rencide ediyor.

Volkan Akyıldırım

➔ YETER ART

Yükselt

AKP'nin 12 Eylül'ün devamcısı olduğunu 1990'lara döndüğünü söyleyenler ise 40 bin kişiye kadar var. Başbakan seçimi kampanyası boyunca en ağır milliyetçi dili kullandı, faşistlerden aldığı "ya sev ya terk et" dilıyla Kürtleri suçladı.

Yeniden savaş ortamına girdiğimiz yaygın bir kanı haline gelmişken BDP'li milletvekillerinin meclise girme kararını almalarıyla birlikte, savaş ortamına girilmesinden dolayı Kürt özgürlük hareketine dönük suçlamalar aniden bitti.

Oysa Temmuz ayında PKK gerillalarının Silvan saldırısının ardından basının önemli bir kısmı, solun bir kısmı ve merkez medya, hükümet yanlısı medya ile birlikte Kürt özgürlük hareketini baş suçlu ilan ediyorlardı.

Görüşmeler bitmiş, ülke iç savaşın eşliğine gelmiş ve hatta koşullar kimilerine göre 1990'lara dönmüştü. Soldan bazıları ise fırsat bu fırsattır diyerek AKP'nin 12 Eylül'ün devamcısı olduğunu anlatıyorlardı.

AKP'nin 12 Eylül'ün devamcısı olduğunu söyleyenler esas olarak 12 Eylül'ü aklarken, koşulların 1990'lara döndüğünü söyleyenler ise 40 bin kişinin öldüğü, 20 bine yakın insanın faili meçhul cinayetlere kurban gittiği, 1 milyon Kürt köylüsünün sürgün edildiği kirli savaş koşullarını akıyorlardı.

Savaşın nedeni Silvan mı?

Silvan ve onu izleyen bir dizi gelişme sağ ve sol liberaller, ulusalcı sosyalistler ve gazetelerin köşe yazarları tarafından Kürt özgürlük hareketinin savaş isteyen yanını göstermekteydi. Tek suçlu Kürtlerdi.

Medya, kimi solcular, daha çok ulusalcı sosyalistler, her sivilin ölümünden sonra kıyameti kopardılar. Kürt özgürlük hareketi her sivilin ölümünden sorumlu tutuldu. Savcıların, polis müdürlerinin iddiaları kabul edildi. Kimi ulusalcı sosyalistler PKK'ye silah bırakma çağrıları yaparken, ÖDP gibi, kimileri bomba patlayan yerlere bayrakları ile giderek çiçekler bıraktılar, Halkevleri gibi. Herkes Kürt özgürlük hareketi ile arasında mesafe koymaya çalıştı.

Oysa aynı günlerde Türk hava kuvvetleri Kürtlerin üzerine bomba yağdırıyordu. Yapılan açıklamaya göre yüzlerce PKK gerillası öldürülmüştü. Basından ve soldan tısuytu.

Aslında Türkiye'yi yeniden savaş ortamına sokan gelişmeler uzun süredir biriktirmekteydi.

TSK, PKK ateşkes çağrısına operasyonlara devam ederek karşılık verdi. Başbakan seçim kampanyası boyunca en ağır milliyetçi dili kullandı, faşistlerden aldığı "ya sev ya terk et" dilıyla Kürtleri suçladı.

Binlerce Kürt siyasetçisi KCK davaları operasyonlarında tutuklandı, cezaevlerine yollandı.

KCK davalarında tutukluların ana dillerini kullanmalarına olanak sağlanmadı.

Ama en önemli gelişme Habur kapısından Türkiye'ye dönen Kürtlerin coşkuyla karşılanması, yüzbinlerce insanın barış geliyor sevinci ile yollara dökülmesiyle başladı. Hükümet Kürtlerin barış sevincini çok gördü. Koşulların değiştiğini söylemeye başladı ve Kürtlere karşı tutumunu sertleştirmeye başladı.

Kürtleri kim temsil eder?

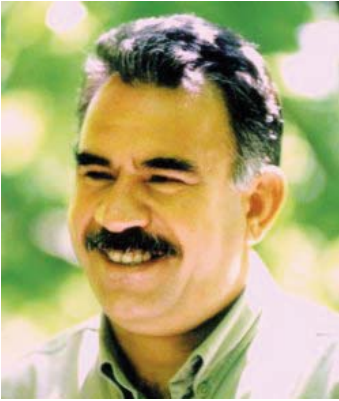
Geçtiğimiz günlerdeki en yoğun tartışmalardan birisi de Kürtleri

İK! EDİ BESE!

Barışın sesini

... söyleyenler esas olarak 12 Eylül'ü aklarken, koşulların
... kişinin öldüğü, 17 bin insanın faili meçhul cinayetlere kur-
... gün edildiği kirli savaş koşullarını aklıyor.

... kimin temsil ettiği çekişmesiydi. Kimi çevreler Kürt özgürlük hareketinin Kürt halkını temsil etmediğini iddia etmeye başladılar. Bu nedenle DTK'nın demokratik özerklik ilan edemeyeceği söylenmeye başlandı. Bazı STK'ların şiddeti kınama adı ile Kürt özgürlük hareketini eleştirmeleri Kürt halkının çoğunluğunun Kürt özgürlük hareketine karşı olması biçiminde yorumlandı.

Oysa bu sorunun cevabı çok açık. Kürt özgürlük hareketi 30 yıla yakın bir süredir verdiği mücadele ile Kürt halkının temsilcisi olduğunu kanıtladı. BDP'li milletvekillerinin meclise girmedikleri süre içinde mecliste Kürt illerinden seçilmiş milletvekilleri olmasına rağmen Kürtlerin sesi çıkmadı ve gerek hükümet gerekse de devlet savaşın bitmesi için Kürt özgürlük hareketinin kurumlarını muhatap olarak kabul etti.

Kürt sorununda en can alıcı nokta açık ki Kürt halkına hala ciddi bir güven verilememiş olmasıdır. Her fırsatta ırkçı, aşağılayıcı bir dilin hakim olması, her fırsatta Kürtlerin suçlanması ve verilen hiçbir taahhüdün yerine getirilmemiş olması Kürt halkında büyük bir güven sorunu yaratmaktadır.

Öcalan'a özgürlük

Ana dilinde eğitim, KCK tutuklularının serbest bırakılması, Öcalan'ın koşullarının düzeltilmesi gibi konuların hiçbirinde hiçbir adım atılmadı.

Oysa Kürt halkının açıkça önderi durumunda olan, bu durumu devlet tarafından da artık kabule dilmiş olan

Öcalan uzun bir süredir barış için ilk adımın kendi koşullarının düzeltilmesi olduğunu vurguluyor.

Savaş kıskırtıcıları bunu Öcalan'ın bencilliği olarak adlandırıyorlar ama bu çok basit ve düşük düzeyli bir propaganda.

Öcalan koşullarının düzeltilmesini isterken her şeyden önce hareket ile daha yakın bir ilişki içinde olması gerektiğini düşünerek, ikinci olarak ise koşullarının böylesi ağır bir sorumluluğu yerine getirebileceği düzeye yükselmesi gerektiğini vurgulayarak bu talepte bulunuyor.

Devlet ise Öcalan'ın bu çağrısına onu daha fazla izole ederek yanıt verdi. Uzun bir süredir avukatları Öcalan ile görüşemiyorlar.

Bugün gerek Kürt özgürlük hareketinin gerekse onu çeşitli düzeylerde destekleyenlerin önündeki en önemli görev Öcalan'ın koşullarının düzeltilmesi olmak zorundadır.

Önce ev hapsi, koşulların düzeltilmesi ve sonra özgürlük. Sadece Öcalan'a değil, tüm Kürt tutuklulara özgürlük!

Gene barış havası hakim

BDP milletvekilleri meclise girdi ve birden basının tüm havası değişti. Ulusalçı sosyalistler nefes aldı. Birden 3 gün önceki nefret söylemi yerini barış şarkılarına, küçük imalı laflara bıraktı.

Şimdi herkes iç savaştan değil, görüşmelerden, barıştan söz ediyor. Şimdi herkes geleceğe dönük umutlu.

Oysa görüşmeler hiç kesilmedi. Bu kesin. Görüşmelere hükümetin veya bazı devlet kurumlarının başına taş düştüğü ve birden barışçı kesildikleri için başlanmamıştı. Eğer Türkiye Kürt özgürlük hareketi ile resmen, artık saklamadan, gizlemeden görüşüyorsa bunun bir tek nedeni var: 30 yıldır süren savaş ve Kürt özgürlük hareketinin kazanımları.

Artık buradan geriye gitmek mümkün değil.

Artık herkes bir noktada net olmalı. Süreç barışın, çözümün sürecidir ve bunun tek nedeni Kürt özgürlük hareketinin, mücadelesinin kazanımlarıdır.

Gözünüz aydın! BDP meclise döndü

BDP milletvekilleri, en sonunda TBMM'ye döndü ve yemin de ettiler. Bir süredir savaşın sorumlusu olarak Kürt hareketini gören ve 12 Haziran seçimlerinden sonra yaşanan krizin nedenini de BDP'li milletvekillerinin yemin boykotu olarak algılayanlar şimdi rahatlamıştır. Milletvekilleri meclise dönebilirler, dönmelerinin faydası da olabilir: gergin ortamı bir ölçüde sakinleştirmeye yarayabilir bu dönüş. Meclis kürsüsünü demokratik çözüm yönündeki taleplerle kullanmak, önemlidir.

BDP'li vekiller, neden yemin boykotu yapmıştı? Hatırlayalım. YSK darbesini unuttuk mu? Yemin boykotu, keyfi, anlamsız bir siyasi tutum değildi. Hatip Dicle ve arkadaşlarının sokakta ve sandıkta kazandığı milletvekilliği hakkı, gasp edildi.

Sivil itaatsizlik eylemleri başladı. Bir süre sakin geçen eylemler, devletin sert müdahalesiyle karşılaştı. 26 yaşındaki İbrahim Oruç, YSK kararını protesto eylemi sırasında öldürüldü. Polisler cesedine tekme attılar, bu eylemde iki arkadaşımız yaralandı. "Gelin, bu işi mecliste çözelim" çağrısı yapıldı ama bu çağrıya güvenmek için her hangi ciddi bir gerekçe ortalkta görünmüyordu. Aynı günlerde DTK Demokratik Özerklik ilan etti.

Silvan saldırısı gerçekleşti ardından. Kibirlili demokratların şovenist yaklaşımı, AKP barış sürecini olgunlaştırmışken, PKK'nin süreci sabote ettiğini anlatmak yönünde oldu. Kandil havadan bombalandı. Savaşın gürtülüsünün içinde, bir ses, sistematik olarak BDP'ye yüklenmeye başladı. BDP üzerinde siyasi bir linç kampanyasıyla, bu siyasi linçten kurtulmanın da taktiği olarak "Meclise dönün" çağrısı aynı anda yapılmaya başlandı.

Sanki savaşın nedeni BDP'li vekillerin yemin boykotuymuş gibi. Binlerce KCK tutuklusunu BDP yüzünden mi tutuklandı? Belediye başkanları BDP yüzünden mi tutuklandı? BDP'li il, ilçe yöneticileri BDP'li vekiller yüzünden mi tutuklandı? BDP'li vekiller meclise dönmedi diye mi anadilde eğitim konusunda sıkıntı yaşanıyor? BDP'li vekiller mecliste yemin etmediler diye mi Kumrular Sokak'ta bomba patladı? 2000 özel tim mensubu milletvekilleri meclise dönmüyor diye mi Tunceli dağlarında operasyon yapıyor? Leyla Zana yemin etmediği için mi bir kara hareketi hazırlığından söz ediliyor? BDP'li vekiller meclise dönmediği için mi Abdullah Öcalan üzerinde tecrid uygulanıyor haftalardır?

Kürt halkının vekillerinin meclise dönüp dönmeme konusunda en iyi kararı kendilerinin vereceğine güvenmeyen, inanmayanlar, BDP-Blok vekilleri şimdi mecliste! Kürt sorunu ise sürüyor. "Hangi kararı alırsanız alın, yanınızdayız!" deseydiniz, vekillere daha fazla güven vermiş olurduunuz, emin olun.

Şenol Karakaş

"Sınıf-altı" diye bir şey var mı?

'Sınıf', üretim araçlarıyla olan ilişkiniz ile ilgilidir. Eğer fabrika, dükkan, büro ya da diğer işyerlerine sahip az sayıda zengin insandan biriyeniz, iktidardaki sınıftansınız. Eğer çalışma becerinizi bu iş yerlerinde satmak zorundaysanız, işçi sınıfından-sınızdır.

Sağcılar, Ağustos ayındaki ayaklanmaları açıklamak için çoktan miadını doldurmuş bir klişeye başvurdular: "sınıf-altı"... *Daily Telegraph* gazetesinden bir başlık "Londra ayaklanmaları: 'sınıf-altı' saldırıyor" iken, *Financial Times* da ayaklanmaları "sınıf-altı'nın intifadısı olarak tanımladı. Ancak bu fikir, terimin en ateşli savunucuları için bile savunulacak gibi değil... 'Sun' gazetesi bile ayaklanmaların işçiler olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Gazetenin ilk sayfasında bir manşet, ayaklanmaya katılanları "cankurtaran, postacı, kuaför, öğretmen, milyoner'in kızı, açığı ve 11 yaşında bir öğrenci" olarak tasvir etti.

"Sınıf-altı" teorisi, toplumun çeperlerinde farklı bir halk katmanının var olduğunu söyler ve bu insanların varoşlarda kaotik, ahlak dışı hayat tarzlarında, gündelik işlerde çalışarak ve işsizlik maaşı talep ederek yaşadıklarını iddia eder. Bu teoriye göre, onların içinde buldukları bu zor durum kendi kusurlarıdır ve hükümet politikalarıyla ilgisi yoktur. "Sınıf-altı" adlı bu sınıfa mensup olanların toplumsal yaşamda hiçbir payları olmadığından, davranışlarıyla çalışan insanların hayatlarını mahvetmekte sorun görmezler.

Bütün bunlar doğru mu? Çalışan insanlar işçi sınıfına mensuplardır. Vasıfsız işçilik gerektiren, düşük ücretli işlerde, iş güvenliği olmaksızın çalışıyor olmalarının bir önemi yoktur. Nispeten daha güvenli işlerde çalışanlarla, gündelik işlerde çalışanlar arasında temel bir ayrım yoktur.

"Sınıf", üretim araçlarıyla olan ilişkiniz ile ilgilidir. Eğer fabrika, dükkan, büro ya da diğer işyerlerine sahip az sayıda zengin insandan biriyeniz, iktidardaki sınıftansınız. Eğer çalışma becerinizi bu iş yerlerinde satmak zorundaysanız, işçi sınıfından-sınızdır.

Kontrol

Bunun tek istisnası; çalışan, ama işçi kitlesine göre daha çok kontrol sahibi olanlardır. Bu kişiler orta sınıftandı.

Üst düzey yöneticiler ve küçük dükkan sahipleri bu sınıfa mensup. O halde işi olmayan ve üretim araçlarıyla bir ilişkisi olmayanların durumu nedir? Eğer büyük bir blok halinde hiç çalışmamış olan bir insan grubu olsaydı, "sınıf-altı" teorisinin destekçileri belki haklı olabilirdi. Ama böyle bir grup yok. İşçilerin

büyük çoğunluğu hayatlarının en azından bir bölümünü (genellikle çoğunluğunu) çalışarak geçiriyorlar.

2002 tarihli bir rapor, "**Yoksulluk ve Refah Devleti: Mitlerden Kurtulmak**", "sınıf-altı" adlı sürekli bir sınıf olmadığını ortaya koymuştur. Raporun yazarı, **Profesör Paul Spicker**, uzun bir zaman boyunca varolan bir "sınıf-altı"ndan bahsedilemeyeceği sonucuna varmıştır. Profesör Spicker, ayrıca, yoksulluğun kalıcı olarak dışlanan "sınıf-altı" grubunun ahlaki, kültürel ya da sosyal bir sorunu olmadığını, yoksulluğun herkesi etkileyen bir risk olduğunu da ilave etmiştir. İnsanların çalışıp çalışmaması büyük ölçüde ekonominin durumuna bağlıdır. Elbette ki, uzun dönemler boyunca işsiz kalan insanlar da var. İşsizlik nedenlerinden birinin, çalışılan sürede ortaya çıkan sakatlıklar olması ise bir ironi!

İstihdam edilecekleri işler var olmadığı için bugün çok sayıda genç insan işsiz. Eğitime ayrılan bütçedeki kısımlar nedeniyle çok az genç okullarını bitirdikten sonra eğitim görmeye devam edebiliyor. Ancak iş

sahibi olmayan emekçiler, çalışmakta olan işçilerden farklı çıkarılara sahip bir sınıf oluşturmazlar. "Sınıf-altı" diye bir şey yoktur.

O halde, bu fikir neden bu denli yaygın?

Bizi yönetenler için, durum yalnızca ekonomiyle değil, ahlakla da ilgili ve onlar "sınıf-altı" teorisini çökmekte olan sistemlerini kurtarmak için kullanıyorlar.

"Sınıf-altı" fikri çok eski bir anlayışa, 18. yüzyıla ait, bazı yoksulların "**yoksulluğa layık olduğu**" anlayışına dayanıyor; kaynağını dünyaya, onu yönetenlerin baktığı açıdan bakmaktan alıyor.

Kendilerinden beklenenleri yerine getiren işçiler (çalışan, yasalara riayet eden ve şikayet etmeyen işçiler) "saygıdeğer" işçi sınıfı olarak tanımlanırken, diğerlerine "sınıf-altı" deniliyor.

Bu fikrin altında ırkçılık da yatıyor çünkü sözkonusu fikir, siyah ve genç insanlar da dahil olmak üzere, toplumdaki en yoksul ve en marjinal insanlara karşı duyulan korkuyu kamçılama çabasının bir parçası. Bu teoriyi geliştiren kişi, sağcı bir kriminolog olan **Charles Murray**. Murray, siyah insanların ve bekar ebeveynlerin suç işlemeye yatkın olduğunu da iddia etti.

Sağ, "sınıf-altı" teorisini üç şey için kullanıyor. Birincisi, emekçilerin "sınıf-altı"

statüsüne geçebilecekleri tehdidiyle, işçi sınıfını bölmek. İkinci olarak, işsizlik ve yoksunluk için kapitalizmi değil, bireyleri suçlamak. Üçüncü olarak da, sosyal yardım ve hizmetleri azaltmak. Bu kesintinin nedeni, yalnızca insanların bu yardım ve hizmetleri "hak etmemeleri" değil. Aynı zamanda böyleleri desteklerin insanları yoksulluğa mahkum ettiği için "zarar" veriyor olması. Bu nedenle, sosyal yardım ve hizmetleri azaltmak, onları iş bulmaya teşvik ediyor.

Bu bakış, işsizliğin kapitalist sistemin işleyişinden değil, motivasyon eksikliğinden kaynaklandığı varsayımına dayanıyor.

"Sınıf-altı"na yapılan saldırılar bir azınlığı hedefler gibi gösteriliyor. Oysa, işçi sınıfının tamamını etkileyen politikalar yürütülmesi ve herkesin hayatını daha da zorlaştıracak tedbirlerin alınması anlamına geliyor. Tembel ve ahlaki olmayan tek bir küçük sınıf var. O sınıfta milyoner politikacılar ve zenginler var ve bize hayatlarımızı nasıl yaşayacağımızı söyleme hakları yok.

Socialist Worker gazetesinden çevrilmiştir

havada devrim kokusu var

marksizm 2011

28 Ekim, Cuma

15.00 - 16.30

Kapitalizmin krizinde Türkiye

17.00 - 18.30

Türkleştirme Politikaları

19.00 - 20.30

Kürt Sorununda Çözümün Neresindeyiz?

29 Ekim, Cumartesi

11.00 - 12.30

Muhafazakârlığın Tarihsel Kökenleri

13.00 - 14.30

Hegemonya Mücadelesi ve Devrim

15.00 - 16.30

Jakobenizm, Halkçılık, İttihat ve Terakki

17.00 - 18.30

Solda Kültür Algısı

19.00 - 20.30

Emperyalizm ve Ortadoğu devrimleri

30 Ekim, Pazar

11.00 - 12.30

2. Dünya Savaşı sonrası Sosyalist Hareket

13.00 - 14.30

Modernleşme ve Sosyal Hareketler

15.00 - 16.30

Askeri Vesayet Bitti mi?

17.00 - 18.30

Kapanuş:

Havada devrim kokusu var

28-30 Ekim tarihleri arasında

Taxim Hill Hotel,
Beyoğlu - İstanbul

ayrıntılı bilgi için:

0535-771 80 87

0555-423 74 07

bilgi@marksizmgunleri.org

Ekonomik kriz ve Türkiye

Avrupa ve Türkiye arasındaki ekonomik ilişki düzeyine bakıldığında, Avrupa'da gelişecek durgunluktan ilk etkilenecek ülkelerden birisinin Türkiye olduğu açık

Borç krizi ve ekonomik çalkantı Avrupa'da giderek derinleşirken, bir dizi ekonomik faktör, Türkiye'nin bu olumsuz tablodan pek etkilenmediğini, hatta tersine bir gelişme içinde olduğunu gösteriyor.

Geçtiğimiz hafta yayınlanan verilere göre, Türkiye'nin imalat sektöründeki kapasite kullanım oranı, Eylül ayında, bir önceki yılın aynı seviyesine göre yüzde 2,7 oranında arttı. Artışın büyük bölümü yatırım malları ve dayanıklı tüketim malları alanındaki gelişmelerden kaynaklanıyor.

Türkiye'nin Eylül ayındaki ihracatı ise bir önceki yıla göre yüzde 16,4 artarak 10,7 milyar dolar seviyesine geldi. Yüzde 83'ü sanayi ürünlerinden oluşan ihracatın ilk dokuz aydaki toplamı, yüzde 21,7 artışla 99,5 milyar dolar olarak gerçekleşti. Yılsonunda bu rakam, muhtemelen 2008 seviyesini geçerek, 133 milyar dolar düzeyine gelecek ve Türkiye ekonomisi, tarihinin en yüksek ihracat rakamını yakalayacak.

Kredi derecelendirme kuruluşu Standard and Poors, yaz aylarında ABD'nin, Yunanistan'ın ve ardından İtalya'nın kredi notlarını, bütçe açıkları ve artan borç yükü gibi sebeplerle düşürürken, Eylül ayında Türkiye'nin notunu yükseltti. Bu artışla Türkiye "spekülatif pazarlar" arasından çıkarılıp, uzun bir aradan sonra "yatırım yapılabilir" pazarlar kategorisinde gösterildi.

Ekonominin kilotömerdeki alanlarından biri olan inşaat sektörü, 2010 yılında yüzde 17 büyüdüyü. Türkiye, 2011 yılının ilk çeyreğinde GSMH'deki yüzde 11'lik büyüme ile dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi olmuştu. Yılsonunda sağlanacak, muhtemelen yüzde 6 dolayındaki yıllık büyüme ise Avrupa'nın en yüksek oranı olacak.

Türk solunun bir kesimi ve CHP, AKP'yi, 'zayıf' olduğu ekonomi politikaları üzerinden eleştirmek gerektiğini söylerken bu rakamları ya görmezden geliyor, ya da ekonomik verilerin gerçeği yansıtmadığını düşünüyor olmalı!

Avro krizi Türkiye'yi nasıl etkiliyor?

Birçok veri gösteriyor ki, Türkiye, 2008 krizinin etkilerini üzerinden atarak bir toparlanma süreci yaşıyor. Hâlihazırda sürmekte olan Avro krizinin Türkiye'ye etkileri şu ana kadar oldukça sınırlı düzeyde kaldı ve ekonominin seyrinde bir değişime yaratmadı. Peki, Türkiye bu krizden nasıl oluyor da etkilenmiyor ve büyümeye devam ediyor?

Öncelikli sebep, Türkiye'nin, 2001 Şubat Krizi dolayısıyla sürdürülemez durumda olan finans sektörünü sert düzenlemelere tabi tutmak zorunda kalması. Hatırlayacak olursak, 2001 krizinde Türkiye'de 21 banka batmış ve bu bankaların yönetimi TMSF'ye geçmiş, yani krizden doğan zarar kamulaştırılmıştı.

Borç krizini doğuran krediler 2000'li yıllarda sadece burjuvaziye ve zenginlere kullanılmıştı. Dolayısıyla bu ekonomik saldırı, başta Yunanistan olmak üzere büyük bir sınıf mücadelesini tetikliyor. Krizin nasıl sonuçlanacağını da bu mücadelenin sonucu belirleyecek

2001 Krizi'nin Türkiye'ye maliyeti, geçtiğimiz ay Ali Babacan'ın açıkladığı rakamla, 251,6 milyar TL oldu. Dolayısıyla Türkiye, bankacılık sektörünü, benzer bir kriz yaşamamak için sıkı denetim altına aldı.

2008 krizinin emlak sektöründeki kredi sıkışması, Avro krizinin ise borçlanma sorunu ile ortaya çıkması nedeniyle, ilk olarak bankacılık sektörü bu süreçten etkilendi. 2008'de emlak kredisi veren bankalar nasıl risk altına girdiyse ve bir kısmı battıysa, şu sıralar elinde Yunan bonosu olan bankalar risk altında. Krizin derinleşmesi halinde Avrupa bankacılık sektöründe bazı iflaslar kaçınılmaz hale gelecek.

Ancak Türkiye'de bankacılık sektörünün bu iki krizden hemen etkilenmesi zor görünmüyor. Çünkü bankalar, riskli kredilere sıkı düzenlemeler nedeniyle yönelemiyor ve finans sektöründeki dalgalanmalara karşı nispeten güçlü durumda. Dolayısıyla Türkiye Avro krizinden ilk elde etkilenen ülkeler arasında yer almıyor ve ekonomi 2008'deki gibi küçülme eğilimine girmiyor.

Fakat var olan kriz ortamı, sınırlı ve geçici etkileri olan bir yapıda

değil. Krizin arka planında kâr oranlarının düşme eğilimi yatıyor ve bu süreç karmaşık, yavaş ve çelişkili dinamiklerle gelişiyor. Krizin etkileri bu nedenle derhal ortaya çıkmıyor ve zamana yayılan bir seyir izliyor.

Şu ana kadar ekonominin etkilenmemiş olması, derinleşen bir Avro krizinin Türkiye'yi etkilemeyeceği anlamına gelmiyor. Tam aksine, Avrupa ekonomilerinin durgunlaşma girmesi durumunda ilk etkilenecek ülkelerden birisi Türkiye. Nitekim Türkiye'deki ihracatın yarından fazlası Avrupa ülkelerine yapıyor. Cari açık gibi başka bir dizi olgu da Türkiye ekonomisini dış etkilere daha açık hale getiriyor.

Bir başka faktör ise Avro bölgesinde gelişecek krizin bütün dünya ekonomisini sarsacak olması. Bu nedenle krizle ilgili toplantıları ABD de yakından takip ediyor ve krizin etkilerini minimize etmeye çalışıyor. Fakat alınan tedbirlere rağmen Avro krizinin yaratacağı kayba dair öngörüler giderek büyüyor. Bazı ekonomistlere göre

Avrupa'daki borç krizinin 2008 krizinden daha yıkıcı sonuçları olabilir. Merkel, Almanya'nın muhtaç olduğu Avrupa pazarını kurtarmak için 440 milyar Avroluk kurtarma paketini parlamentodan geçirmeye hazırlanırken krizin domino etkisinden bahsediyordu. Krizin İspanya ve İtalya'ya doğru genişlemesi halinde nasıl bir kaybın ortaya çıkacağına dair kimse fikir yürütmek bile istemiyor.

Krizin dizginlenmesi için önerilen programın gerçekleşip gerçekleşmeyeceği de oldukça tartışmalı. Yunanistan'da uygulanmaya çalışılan paket, krizin faturasını işçi sınıfına ödetmek dışında bir perspektife sahip değil. Oysaki borç krizini doğuran krediler 2000'li yıllarda sadece burjuvaziye ve zenginlere kullanılmıştı. Dolayısıyla bu ekonomik saldırı, başta Yunanistan olmak üzere büyük bir sınıf mücadelesini tetikliyor. Krizin nasıl sonuçlanacağını da bu mücadelenin sonucu belirleyecek.

Türkiye henüz Avro krizinin doğrudan etkisi altına girmedir. Ancak Avrupa ve Türkiye arasındaki ekonomik ilişki düzeyine bakıldığında, Avrupa'da gelişecek durgunluktan ilk etkilenecek ülkelerden birisinin Türkiye olduğu açık. Daha büyük bir krize, dolayısıyla daha büyük bir sınıf mücadelesine Türkiye'de de hazırlıklı olmak gerekiyor.

Çin: Yitirilen devrim 1927

Yusuf Topuzoğlu Çin Devrimi üzerine hazırladığı yazı dizisinin ikinci bölümünde 3. Enternasyonal'in hızla gelişen ve işçi sınıfı hareketi içinde güçlenen ÇKP'yi nasıl milliyetçi Kuamingtang'ın kucağına attığını anlatıyor.

1920'lerde Çin'in kuzeyi Japonlar tarafından, güneyi ise İngilizlerin önderliğinde batılı güçler tarafından işgal edilmişti. Emperyalist güçler birçok kıyı kentinde koloniler kurmuş, buraları işgal etmişti.

Çin'in geri kalanı ise parçalanmıştı. Her bölgeyi kontrol eden bir savaş ağası vardı. Güney'de, Kanton'da ise toprak sahiplerinin ve Çin büyük burjuvazisinin desteklediği milliyetçi Kuamingtang (KMT) örgütünün hükümeti vardı. Kuamingtang Sun Yat Sen tarafından kurulmuş ve savaş ağalarına karşı belirli bir başarı elde etmişti. Sun Yat Sen'in 1924'de ölmesi üzerine yerine Çan Kay-şek geçti. Örgütün mottosu "milliyetçilik, demokrasi ve sosyalizm" idi. Ne var ki sosyalizm bütünüyle bir retorikti.

1921'de Çin Komünist Partisi kuruldu. Başlangıçta küçük bir parti idi ve 1923'de Rusya'nın direktifleri ile Kuamingtang'ın yanında saf tuttu. Birçok üyesi Kuamingtang'a katıldı.

1925 yılında ülkenin birçok kentinde başlayan ayaklanmalarla birlikte Komünist Partisi hızla güçlenmeye başladı.

Mayıs ayında Şanghay'da İngiliz polisleri 12 göstericiyi vurarak öldürdü. Bu katliamın bir sonucu olarak batılı emperyalist ülkelerin merkezi ve ülkenin en büyük sanayi kenti olan Şanghay'da genel grev başladı. Genel greve 135 işyerinden 400 bin işçi katıldı.

Hankow'da İngiliz askerleri göstericilere ateş açtı, 8 kişiyi öldürdü, 12 kişiyi yaraladı.

Kanton'da İngiliz gemilerinde çalışan Çinli işçiler greve başladı. Daha sonra İngiliz ve Fransız askerleri işçi ve öğrencilerin gösterisine ateş açtı, 52 kişi öldü, 117 kişi yaralandı.

Ayaklanma kısa sürede yayıldı.

Nankin, Pekin, Wuhan ve Hong Kong'da işçiler ve öğrenciler sokaklara çıktılar, emperyalist güçlerle çatışmaya başladılar.

11 Haziran günü Wuhan'da İngiliz ve Fransız askerleri 52 işçi ve öğrenciyi vurarak öldürdü. Derhal genel grev başladı, her yerde ayaklanmalar, gösteriler vardı.

Bu mücadele dalgasında Komünist Partisi en önde idi. Mücadelede belirleyici, önder bir rolü vardı. Parti üye sayısı 1924'de birkaç bin kişiyken, şimdi 30.000'e ulaşmıştı. Bu gelişme Kuamingtang liderliğini telaşlandırıyor ve Komünist Partisi önderliği bunu seziyordu. Bu nedenle Moskova'ya başvurarak Kuamingtang'la anlaşmadan kurtulmak istediklerini bildirdiler. Oldukları yerde kalmaları söylendi.

Moskova için Çan Kay-şek ile yapılan anlaşma çok önemliydi.

Şanghay işçilerinin zafer yürüyüşü

Çin'de ileri sürülen aşamalı devrim anlayışı, önce ulusal kurtuluş sonra sosyalizm tezi Çin deneyine rağmen daha sonra birçok üçüncü dünya ülkesinde de uygulanmaya çalışıldı ve sonuç hep aynı oldu.

Moskova kendisini korumak için her yerde egemen sınıf içinde destek arıyordu, Kuamingtang'ın ise savaş ağalarını yenebilmek için daha modern bir orduya ve silaha ihtiyacı vardı. Zaten kısa süre sonra Rus uzmanlar Kuamingtang ordusunu eğitmeye, yeniden örgütlemeye başladılar.

Ayrıca Rusya'da tek ülkede sosyalizm tezi öne sürülmüş ve bu teze göre dünya devrimi yenilmişti, Rusya artık tek başına sosyalizmi inşa göreviyle karşı karşıyaydı.

O günlerde Komünist Enternasyonal'in başında Buharin vardı. Buharin Çin'de komünistlerin görevinin sosyalist devrim değil, ulusal kurtuluş olduğunu söylüyor ve dört sınıfın bloğunu öneriyordu: Köylüler, işçi sınıfı, küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazi.

Komünist Partisi'nin korktuğu kısa sürede gerçek oldu. Kısa süre sonra Kuamingtang askeri darbe yaptı ve darbeciler ilk iş işçi hareketinin önderlerine, Komünist Partisi üyelerine saldırdı. Kuzey'de ise Kuamingtang savaş ağaları ile işbirliği yaparak grev hareketine saldırdı.

Kuamingtang kendi içindeki Komünistler'in listesini istedi ve sonunda bu listeyi aldı ve hepsini örgütten çıkardı.

Bir komünist işçi başı kesilerek infaz ediliyor

Komünistler Kuamingtang'dan temizlenirken Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi (SBKP) Kuamingtang'a yolladığı mesajda şöyle diyordu: "Bizim partimize dünyadaki ilk muzaffer proletar devrimini yürütmeye şerefi düştü, inanıyoruz ki, Kuamingtang da Doğu'da aynı görevi görecektir."

Durumunu pekiştiren Çan Kay-şek kuzeydeki savaş ağalarına karşı askeri bir kampanya başlattı. Bu kampanya sırasında kentlerdeki yığınsal hareketin durmasını da istiyordu. Ele geçirdiği, "özgürleştirildiği" bölgelerde grevleri, gösterileri yasaklıyor, sendikaları baskı altına alıyordu. Ancak bu dönemde Komünist Partisi grev mücadelenin başındaydı ve büyüme devam ediyordu.

Kuzeyde savaş ağalarını yenilgiye uğratan Kuamingtang 1927 ilkbaharında Şanghay'a doğru ilerlemeye başladı. Komünist Partisi önderliğinde işçiler sokak, sokak, fabrika, fabrika örgütlendiler, ilerleyen Kuamingtang ordusuna karşı hazırlandılar.

Şanghay sovyeti Asya'nın en büyük işçi sınıfı örgütlenmesi ve ayaklanmasıydı. Stalin'in, işçi sınıfının örgütlenmesinin yetersizliğine ilişkin görüşlerini ise tamamen yalanlamaktaydı.

İşçiler hazırды ama Komünist

Enternasyonal Şanghay işçilerinden silahlarını bırakmalarını istedi ve Çin Komünist Partisi bu talimata uydı. Şanghay sovyeti silahlarını Kuamingtang'a teslim etti.

Kuamingtang ordusu elini kolunu sallayarak Şanghay'a girdi.

12 Nisan günü Çan Kay-şek saldırı talimatını verdi. Şanghay kan gölüne döndü. 30 bin işçi ve komünist öldürüldü. KP'nin tüm örgütsel yapısı sistemli bir biçimde imha edildi. Artık işçi sınıfının bir örgütü olarak Çin Komünist Partisi'nden bahsetmek mümkün değildi.

Şanghay'da bu gelişmeler olurken Stalin Moskova'da "Çin burjuvazisini kullanacağız ve sonra suyu sıkılmış bir limon gibi kenara atacağız" diyordu. Gerçekte ise suyu sıkılmış limon, Çin işçilerini ve komünistleri bir kenara atmıştı.

Moskova durumu oldukça geç kavradı. Artık Kuamingtang duruma hâkimdi ve Çin Komünist Partisi fiilen tasfiye olmuştu.

Çin'de ileri sürülen aşamalı devrim anlayışı, önce ulusal kurtuluş sonra sosyalizm tezi Çin deneyine rağmen daha sonra birçok üçüncü dünya ülkesinde de uygulanmaya çalışıldı ve sonuç hep aynı oldu.

John Lennon: “Mülkiyetin olmadığını hayal et!”

Müzik tarihinin en önemli gruplarından Beatles'ın kurucusu ve gitaristi John Lennon sadece bir rock star olarak tanınmıyordu. Lennon, Amerikan İstihbarat Servisi FBI'nin tehdit olarak gördüğü politik bir kişilikti. Beatles'ın dağılmasından sonra giderek politikleşen Lennon, sistemin temel değerlerine saldıırıyordu. Tüm dünyada isyan dalgasının yaygınlaşmaya başladığı yıllardı. 1960'ların sonu ve 70'lerin başında kapitalizme karşı başka bir dünyayı hedefleyen güçlü toplumsal hareketler vardı. Tarih Ali'nin deyimiyile: “Dünya onu değiştiriyordu”.

“İşçi sınıfı kahramanı”

John Lennon, bir işçi ailesinin çocuğuydu. İngiltere'de liman işçilerinin kenti olarak bilinen Liverpool'da 9 Ekim 1940'ta dünyaya geldi. Lisedeyken arkadaşı Paul McCartney ile bir grup kurdularında ileride müzikerlerinin tüm dünya tarafından dinleneceğini tahmin edemezlerdi elbette.

Lennon, kendi kuşağındaki pek çok genç gibi yerleşik düzene olan isyanını müzik yoluyla dile getirmeyi tercih etmişti. Kendisini işçi sınıfının bir parçası olarak görüyordu. 1960'lı yıllar kapitalizmin uzun süredir düzenli olarak büyüdüğü uzun bir dönemin sonunu ifade ediyordu. Başta Avrupa ve ABD olmak üzere dünyanın pek çok yerinde kapitalizmin değerler silsilesi sorgulanıyor, sivil haklar için mücadele yaygınlaşıyor, Vietnam Savaşı'na karşı duyulan öfke sayesinde öğrenciler ve işçiler egemen fikirlerin etkisinden kurtuluyordu.

Lennon ve Beatles böyle bir ortamda popülerleştiler. Beatles'ın bir anda dünya çapında patlama yapması, Lennon'ı bir kalıp içine sıkıştırdı. Lennon için kalıplar pek dayanılır şeyler değildi. Lennon, Tarih Ali ve Robin Blackburn ile yaptığı bir söyleşide, aslında içinden geldiği sınıftan dolayı statükoya karşı her zaman politik olduğunu ancak Beatles kasırgasıyla bir süre gerçeklikten koptuğunu söylüyordu. Lennon, ait olduğu sınıfa hiçbir zaman unutmadı. En politik şarkılarından biri olan “Working Class Hero” (İşçi Sınıfı Kahramanı) sınıfsal geçmişi bir göndermeydi. Lennon, Beatles yıllarında da politik tavırlar

sergiliyordu. 1963 yılında Kraliçe ve prensesin de katıldığı bir konserlerinde şöyle demişti:

“Uçuz koltuklarda oturanlar, bizi alkışlayın. Geri kalanı ise mücevherleri-ni tıngırdatsa yeter.”

Savaş karşıtlığından devrimciliğe

Lennon'ın politik çizgisi 60'lı yılların sonlarına doğru iyice belirginleşmeye başladı. 1968'deki isyan dalgasının ve özellikle Vietnam Savaşı'nın bunda büyük bir etkisi vardı. 1969 yılında Lennon ve Yoko Ono evlendiler. Balayılarını Vietnam'daki savaşa karşı bir gösteriye dönüştürdüler. Kameraların önünde 1 haftalarını barış için yataкта geçirdiler.

1971 yılında Lennon ve Ono, ABD'ye taşındılar. Burada Lennon, kendi ütopy-

asını anlattığı “Imagine” (Hayal et) şarkısını yaptı. Şarkı kapitalizmin kutsal bulunduğu her şeye, başta da mülkiyete saldıırıyordu. Artık kendisini bir devrimci olarak görüyor, kapitalizme olduğu kadar stalinizm de tavır alıyordu. Temel konusu ise yine Vietnam'dı. Lennon'ın giderek politikleşen çizgisi ABD Başkanı Nixon'u oldukça rahatsız ediyordu. Tam dört yıl boyunca bir ulusal tehdit olarak gördükleri Lennon'ı uyuşturucu bağımlılığını gerekçe göstererek sınırlandırmaya çalıştılar.

Lennon, 1980 yılında bir hayram tarafından öldürüldü ancak “Barışa bir şans verin” diyen Lennon'ın sesi anti-kapitalistlerin ve savaş karşıtlarının mücadelesinde yaşamaya devam ediyor.

Can İrmak Özınarır

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelelerin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışmaya ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirleri katlan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Benden önce bir başkası

Ahmet Kılca

“Ölmüş kuşakların geleneği yaşayanların üzerine bir kabus gibi çöker” diyor Marx. **Nurdan Gürbilek** yalnız tarihte değil, edebiyatta da bunun böyle olduğunu düşünüyor.

Benden Önce Bir Başkası, bir yazarı bir başkasının ışığında okuyan denemelerden oluşuyor. **Dostoyevski**'nin *Suç ve Ceza*'sını **Kafka**'nın *Dönüşüm*'üyle, **Kafka**'nın *Babama Mektup*'unu **Oğuz Atay**'ın *Babama Mektup*'uyla, **Tanpınar**'ın *günlüklerini Dostoyevski*'nin *Yeraltından*

*Notları*yla, **Benjamin**'in *Pasajlar*'ını **Tanpınar**'ın *Beş Şehir*'iyle birlikte okuyan ikili denemeler. **Peyami Safa**'nın *“Şark Nedir?”*ini **Cemil Meriç**'in *Bu Ülke*'siyle, **Cemil Meriç**'in *Bu Ülke*'sini **Edward Said**'in *Şarkiyatçılık*'ıyla birlikte ele alan, bir çapraz okuma perspektifiyle birbirine bağlanan karşılaştırmalı denemeler.

Son yıllarda *Mağdurun Dili*, *Kör Ayna*, *Kayıp Şark* gibi kitaplarıyla edebiyat incelemelerinde yeni bir kapı açan **Gürbilek**, son kitabı *Benden Önce Bir Başkası* ile; kendimizi, yukarıda saydığımız yazarların katıldığı bir konferansta gibi hissettiriyor.

Nurdan Gürbilek
Metis Yayınları
2011, 218 sayfa

marksist.org

devrimci antikapitalist
haber yorum

tıklayın...

işyerinizden, okulunuzdan,
mahallenizden
her türlü haksızlığı,
eşitlik ve özgürlük mücadelesini
bize yazın:

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Kıdem tazminatını çalamazsın

Bugüne kadar pek çok hükümetin tırpanlamaya çalıştığı, 12 Eylül darbesinin bile ortadan kaldıramadığı kıdem tazminatını hükümet ortadan kaldırmak istiyor. TUSİAD, sendikaların genel greve başvurmasını gerektiğini söylemeye başladı. Kıdem tazminatını fona dönüştürerek yok etmeye çalışan AKP bu saldırının çalışanları nasıl öfkelendirdiğini bildiği için şimdi kamuoyu oluşturmaya çalışıyor.

AKP, bir fon oluşturarak çalışan başına tek tek bu fona prim yatırılmasının ve işçinin patron yerine bu fonun tazminat alacağı bir düzenlemenin peşinde. Kazanılmış bir hak olan sosyal güvence ortadan kaldırılıyor. Sosyal güvencesi elinden alınmış işçi rahatlıkla işten atılabilecek!

Kıdem tazminatı, işçinin hizmet aktiklerinin işveren tarafından fesh edilmesinde halinde, askerlik nedeniyle, emeklilik durumunda, kadının evlenmesi nedeniyle işten ayrılması durumunda veya işçinin ölümü sebebiyle iş akdinin son bulması hallerinde işçinin işe alındığı tarihten itibaren hizmet akdinin devamı süresince her geçen tam yıl için işverence işçiyi 30 günlük ücreti tutarında ödemesi gereken tutar. Yeni uygulamayla kıdem tazminatı bir fona dönüştürülmek isteniyor.

Fon uygulaması yürürlüğe girdiğinde işçinin muhatabı patron değil "fon" olacak. Tıpkı işsizlik sigortası gibi bu fondan da yararlanmak için birçok bürokratik engel konulacak. Kıdem tazminatlarını ödemekten kaçan patronlara gün doğacak, tek tek işçilerin primlerinin ödenip ödenmediğinin denetlenmesi ise zaten sermaye sahiplerine hiçbir denetimin yapılmadığı bugünkü

işleyişte imkânsız hale getirilecek.

Hükümet hırsızlığı itiraf etti

Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz Kıdem Tazminatının kaldırılacağı ve Kişisel Tazminat hesabının getirileceğine ilişkin açıklamasında bugün çalışanların yüzde 7'sinin Kıdem Tazminatını alabildiğini söyleyerek hırsızlığı ilan ediyor. Bugün çalışanların yüzde 7'si kıdem tazminatını alabiliyor, bunun sorumlusu işçiler değil sermayedir. Dolayısıyla suçu işleyen de cezalandırılması gereken de işçi sınıfı değil sermayedir.

Birleşik mücadele

Kıdem tazminatını kaldırılmak yerine kıdem tazminatı hakkı tüm çalışanlara tanınmalı. Çalışanların iş güvencesi

garanti edilmelidir. Patronlara işten çıkarmalarda kıdem tazminatı ödemesi konusunda hükümet yaptırımını olmalı. Kıdem tazminatını gasp eden patronlar cezalandırılmalıdır. AKP'nin fonu kıdem tazminatı için bir çözüm olamaz

Hükümetin saldırısı, işçilerin birleşik mücadelesiyle durdurulabilir. Sendikalar aralarındaki rekabeti ve kavgayı bir kenara koyup birlikte mücadele etmelidir. Hükümetin saldırısını protesto gösterileri durduramaz.

Kıdem tazminatına dokunulmaması, esnek çalışmanın yasallaşmaması ve asgari ücretin açıkl sınırının üzerine çıkarılması talepleri genel grevle kazanılabilir. Kazanmak için de tüm konfederasyonlar birlikte mücadele etmelidir.

düt etmeyecek. Ayrıca, askere gidene, evlenene, emekli olana da kıdem ödemek zorunluluğu olmayacak.

Mahkemelerden kurtulacaklar

Halen iş mahkemelerinin en büyük konularından birisi işçilerin, işverenlerinden alamadıkları kıdem tazminatı davalarıdır. Kıdem tazminatı fonu gelirse işçilerin, işten çıkma/çıkarılma durumlarında kıdem tazminatı borçlusuna işveren olmayacağı için işveren bu tür davalara muhatap olmayacaktır. Yani, dava ile vakit kaybetmeyecek, avukatlık ve dava masraflarıyla da karşılaşmayacaktır.

Daha çok işçi düşük ücretlerle çalıştırılacak

Patron örgütleri talep ederken, "işçi işe alma konusunda bu sebeple de tereddüt yaşıyoruz" diyorlar. Kıdem Tazminatının kaldırılıp yerine fon uygulaması gelmesi halinde bu tür tereddütler de ortadan kalkacaktır.

★ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası:
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

İşçilerin hangi hakları gasp ediliyor

Fon gelirse kıdem tazminatından yararlanma halleri azalacak, mesela askere gidene, 15 yıl tamamlayan, evlenen veya işten çıkan ve çıkarılan işçi kıdem tazminatı alamayacak.

İşsizlik süresi parasız geçecek

Kıdem tazminatının en önemli işlevlerinden birisi işçinin gerek işten çıkma ve gerekse çıkarılma halinde kıdem tazminatı alması ve işsiz kaldığı, iş aradığı dönemde bu parasını harcamasıdır. Fon gelince bu tür bir uygulama olmayacağından işçinin, iş arama ve işsizlik dönemi parasız geçecektir.

Bu dönemde İşsizlik Sigortası Fonu'ndan işsizlik ödeneği alabilme durumu da olabilmektedir ama bugünkü haliyle işsizlik ödeneği işçinin aldığı yaşam seviyesini koruyacak düzeyde ödenek vermemektedir. (en düşük 334, en yüksek 669 TL)

Kıdem esas ücret de düşecek

Halen geçerli olan kanunlara göre kıdem tazminatı ödenirken 30 günlük ücret bulunurken, geriye doğru bir yıl içinde işçiyi ödenen her türlü maddi menfaatler dikkate alınmaktadır. Yani, servisler, işyerinde verilen yemekler, özel sigorta yardımları gibi para ve para ile ölçülebilen her türlü ödemeler kıdem tazminatında dikkate alınıyor ama fon gelirse bu iş bitecek. Sadece işçinin (işverence SGK'ya bildirilen) brüt ücretine göre fona prim ödeneceğinden işçilerin kıdem tazminatına esas ücretleri düşecektir.

Kayıt dışı çalışanların kıdem yok olacak

Günümüzde gerçekte brüt ücreti 2.500 TL olan bir çalışanın ücretinin SSK'ya asgari ücret olan 837 TL'den bildirildiği bilinen kayıt dışılıklardan biridir.

İşçi şu an işten kıdem tazminatı alma hakkıyla ayrıldığında muhatap işveren olduğu için gerçek ücreti olan 2.500 TL'den ödenmesini temin edebilmektedir.

Kıdemli işveren değil de 10 yıl sonra fon öderse 837 TL'yi dikkate alarak ödeyecektir. Tabii, tamamen kayıt dışı olanlar da işyerlerinden ayrılırken, sigortasız da olsalar işverenden kıdem tazminatı alamamaktadırlar ama fon gelirse, fondan tek kuruş alamayacaklardır.

Fon uygulamasının sermayeye sunduğu olanaklar

Kıdem tazminatı borçlusunu işveren olmayacak
Kıdem tazminatı fonunun uygulamaya girmesi halinde, işyerinde çalışanlar işçileri için işveren Fona her ay SGK'ya bildirdiği kazanç toplamının yüzde 4 veya 8'i oranında (tasarı daha net değil) her ay fona prim ödeyecek ama işçilerine kıdem tazminatı ödemesi yapmayacak. Kıdem tazminatının borçlusunu Fon olacak. Bu sebeple işyerleri kıdem tazminatı yükü altında kalmayacak.

İşten çıkan/çıkarılana kıdem ödemeyecek

Mevcut uygulamada, işten kıdem tazminatı alacak şekilde çıkan veya işten çıkarılana kıdem tazminatı ödemek zorunda olan işveren Fonun devreye girmesi halinde işten çıkan veya çıkarılana kıdem tazminatı ödemek zorunda kalmayacak. Bu durumda işten çıkarma konusunda tered-